

ad alium Patriarcham spectasse ne quidem excogitari possit.

VII.
INDIA INTE-
RIOR ALEXAN-
DRINO PA-
TRIARCHÆ
SVBIECTA.

a D. Athan. Apo-
log. i.

Ως περιέχον τὸν
ἐπίσκοπον τῆς αἰῶ-
νιᾶς ἐκείνης ἀχ-
θιστά.

b Socrat. lib. i.
hist. cap. 15.

Τὴν καὶ τὰ γὰρ Ιν-
δὸν τε καὶ τὴν Ἰβη-
ρίαν, καὶ τὴν Ἰσθμὸν
τῆς ἡμετέρας τοῦ χει-
μαρῖνος ἐλάμβανεν
τὸν ἀρχιεπίσκοπον.
ἐκεῖθεν, περὶ τὴν Ἰν-
δίαν, διὰ βασιλέων
ἐρῶν. ἡνίκα οἱ ἀπο-
στολοι, &c.

Quod autem ad Indiam, scilicet interiorem, pertinet, nam exteriorē An-
tiocheno paruisse certum est, Alexandrinum Patriarcham in eius Episcopos
plebesque licet multum distantes, & quodammodo intra limites Antioche-
ni existentes, auctoritatem olim obtinuisse ex hoc coniicimus, quod in illam
missus fuerit à Diuo Athanasio Frumentius, qui Euangelium prædicaui-
t, populos fidei luce illustravit, Episcoposque apud illos ordinavit. Ratio in
promptu est, quod apud priscos ille mos inualuisset, ut cuius Patriarchæ so-
licitudine & vigilantia provinciæ Christo nomen dedissent, huic subditæ re-
manerent. Sed ut veritas hæc omnium oculis clarius subiiciatur, res tota ab
ouo ex Socrate^b referenda est. [Gentes, inquit, quæ interiorem Indiam, &
Iberiam incolebant, tunc primum (*hoc est Constantini Imperatoris tempore*)
Christi fidem receperunt. Quid verò causæ sit, cur interiorem Indiam adiun-
xerim, paucis explicabo. Cum Apostoli sortito iter ad Gentes suscepissent,
Thomas Parthiam, in qua munere Apostolico perfungeretur, obtinuit: Mat-
thæus Aethiopiam, Bartholomæus Indiam quæ huic finitima est, sortitione
cœpit. India interior, quàm permultæ gentes barbaræ accolunt, linguis inter
ipsas discrepantes, non ante tempora Constantini, verbo Christi, & eius reli-
gione illustrata est. Quæ verò causa eos ad Christi fidem amplectendā impu-
lerit, iam dicturus venio. Meropius quidā Philosophus, genere Tyrius, studio
Indorum regionem peruidendi incensus fuit: exemplo credo Metrodori
Philosophi ad eam rem prouocatus, qui eandem regionem antelustrauerat.
Meropius igitur duobus pueris consanguineis secum deductis, qui linguæ
Græcæ nequiquam ignari erant, conscensa naue in eam regionem traiecit. Et
cū ea quæ videre desiderabat, esset contemplatus, domumque redire cu-
peret, rerum ad victum necessariarū inopiā adductus, ad locum in quo por-
tus tutus & tranquillus erat, appulit. Accidit autem ut eo ferè momento
foedera inter Romanos & Indos rumperentur. Indi igitur Philosophum, &
eos qui cum eo nauigant, comprehendunt: omnes, duobus illis pueris eius
consanguineis exceptis, interficiunt. Pueros autem propter ætatem commi-
serati seruant incolumes: Regi Indorum adductos ei dono dant. Ille puero-
rum aspectu oblectatus alterum nomine Aedesium Pincernam, qui suæ ip-
sius mensæ pocula ministraret, constituit: alteri, qui Frumentius appellatus
est, regionum scriniorum curam commisit. Non longo tempore post Rex ex-
cedit e vita: filio admodum tenero, & uxori regni hæreditatem relinquit:
Aedesium & Frumentium libertate donat Regina, cum filium valde par-
uulum relictum haberet, postulat ab his duobus ut usque eò curam eius su-
sciperent, quoad vir factus esset. Cui morem gerentes, adolescentuli Regis
fortunis sedulo prospiciunt: & quidem Frumentius vel maximè, qui sum-
mam rerum administravit. Iste magna cura ac studio à Romanis mercatori-
bus, qui ad eam regionem commeabant, quæsivit, num quis Christianus in-
ter eos esset. Cumque aliquot reperisset, ipsiusque & collegæ statum eos
docuisset, orabat, ut loca separatim sibi sumerent, in quibus Christianorum
more preces Deo funderent. Tempore pedetentim progrediente, templum
adorandum exædificat Frumentius. Et Christiani illi quosdam ex Indis fidei
principiis instituentes sibi adiungunt. Vbi verò filius Regis ad perfectam
ætatem peruenerat, Frumentius & Aedesius fortunas regni à se probè admi-